

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobce: **V.S.**, nar. ... , v ČR bytem ...,
zastoupený *Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1,*
Opletalova 25,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2018 č. j. MV-140256-6/SO-2017,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

1. Žalobce se žalobou ze dne 12. 2. 2018 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2018 č. j. MV-140256-6/SO-2017 a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13. 7. 2017 č. j. OAM-2230-13/DP-2017, jímž byla podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na ust. § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2

písm. b) s odkazem na ust. § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - OSVČ.

2. **Žalobce v úvodu své žaloby** namítal, že je přesvědčen, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, když jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 *správního řádu*, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Správní orgány obou stupňů rovněž nedostatečně zjistily skutečný stav věci a postupovaly tedy v rozporu s ust. § 3 *správního řádu*. Žalovaný správní orgán také porušil ust. § 4 odst. 1 *správního řádu*, podle kterého je veřejná správa službou veřejnosti, tudíž každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost dotčeným osobám podle možností vycházet vstříc, což jednoznačně správní orgány nerespektovaly, tudíž porušily další z povinností jim určených zákonem. V neposlední řadě žalovaný správní orgán porušil ust. § 2 *správního řádu* a § 174a *zákona o pobytu cizinců*. Žalobce nutně napadal rozhodnutí žalované, a to zejména s ohledem na skutečnost, že toto rozhodnutí aprobovalo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž skrze podanou žalobu je alespoň zprostředkovaně napadáno rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
3. Žalobce dále namítal, že správní orgán zamítnul žádost žalobce s odůvodněním, že žalobce nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu stanovenou ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce již v odvolání namítal porušení ust. § 3 ve spojení s ust. § 37 odst. 3 *správního řádu*, neboť ve výzvě k odstranění vad byly nesprávně uvedené údaje týkající se normativních nákladů na bydlení, tudíž bylo nutné hledět na výzvu, jako by nebyla učiněna vůbec, neboť uvedla žalobce v omyl. Pokud má správní orgán sám nesrovnalosti v tom, jaké normativní náklady má použít, tak nemůže chtít po žalobci, aby mu on řekl, co je správně. V tomto bodu není vůbec podstatné, zda žalobce splnil výši příjmů, ale to, že správní orgány díky své „nevědomosti“ způsobily zmatečnost a nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí. Žalobce zásadním způsobem nesouhlasil s názorem správních orgánů, které tvrdí, že v případě určování nákladů na bydlení se nepřihlíží ke skutečnému místu pobytu žalobce s odkazem na § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Takovýto výklad ustanovení je nezákonný a v rozporu s principem legitimního očekávání, a taktéž zásadou, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, když správní orgány dosud vždy přihlédly ke skutečným nákladům odvíjejících se od skutečného místa pobytu žalobce.
4. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že žalovaná a ani správní orgán I. stupně nepřihlédly k výpisu z účtu prokazujícího dostatečné náklady na bydlení. Z předloženého výpisu účtu bylo patrné, což nezpochybnil ani správní orgán, že jsou na něj pravidelně připisovány finanční prostředky, a tedy je evidentní že žalobce dostatečnými finančními prostředky operuje. V případě, že měl správní orgán pochybnosti, z jakého titulu prostředky pocházejí příp., zda s nimi bude moci účastník disponovat i v budoucnu, měl účastníka řízení vyslechnout, tak jak to činí v obdobných případech. Tím, že správní orgán žádné kroky k objasnění skutkové stavu neučinil, porušil kromě zásady legitimního očekávání zakotvené v 2 odst. 4

správního řádu, i § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Výslech žalobce byl esenciálním úkonem, který mohl odstranit veškeré nedostatky žádosti či pochybnosti správního orgánu, přičemž je běžnou praxí správního orgánu, že v takových případech výsledky žadatelů provádí.

5. Žalobce dále vůči argumentaci správního orgánu o nedostatečnosti jeho příjmů k zajištění prostředků na území podal námitku přepjatého formalizmu, kterou dál doplnil. Přepjatý formalismus je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný a v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud. Z obecného hlediska je namístě připomenout, že Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát prokázal, že netoleruje orgánům veřejné moci, a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Zdůraznil přitom mj., že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být, jako v dané věci, značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složitě.
6. Žalobce na závěr trval nadále na tom, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně a následně i rozhodnutím žalované došlo k porušení ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Přestože se správní orgán I. stupně i žalovaná okrajově posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života věnovaly, obsahově však přiměřenost dopadu rozhodnutí naprosto nedostatečně odůvodnily. Dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců byly správní orgány povinny posuzovat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona, nejedná se tedy o dobrou vůli správního orgánu prováděnou „nad rámec povinností“, jak se snaží v napadeném rozhodnutí tvrdit žalovaný, ale o povinnost správního orgánu stanovenou a jasně vymezenou zákonem. Dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců má správní orgán: *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb*

ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“ Pro úplnost žalobce uvedl, že výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit zejména vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž ust. § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. Správní orgán I. stupně rovněž jako žalovaná, provedl posouzení přiměřenosti ve velmi omezené míře, rovněž jako z jejich strany došlo k vykládání skutečností pouze v neprospěch žalobce. Žalobce žije na území České republiky 14 let, je proto nepochybné, že neprodloužení povolení představuje zcela nepřiměřený zásah do jeho soukromého života, s důrazem na jeho ekonomické vazby spjaté s tímto územím. Žalovaná dále pak de facto vyslovila, že přiměřenost není v případě žalobce důležitá, pokud by si nebyl schopen zajistit prostředky k pobytu. V této souvislosti pak žalobce znovu připomíná § 3 správního řádu, který stanovuje povinnost správního orgánu dostatečně zjistit skutkový stav. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře, resp. se s touto úvahou odmítne zabývat tak, jak správní orgán v tomto případě bezpochyby činil. Žalovaná, resp. i správní orgán I. stupně, se tedy dopustily nejen porušení výše citovaného ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, ale též porušení § 3 správního řádu a rovněž porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se nevypořádaly ani s námitkami, ani se všemi aspekty přiměřenosti dopadů rozhodnutí, tak jak je výše uvedeno.

7. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí žalované v celém rozsahu zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalované k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě žalovaná odkázala v plném rozsahu na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí Komise ze dne 9. 1. 2018 č.j. MV-140256-6/SO-2017, především proto, že žaloba nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci.
9. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

III. Ústní jednání.

10. Při ústním jednání konaném před soudem dne 16. 1. 2018 zástupce žalobce setrval na argumentaci obsažené v žalobě.

IV. Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel **soud při přezkoumání** napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu I. stupně, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

12. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce si dne 6. 2. 2017 podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ na území České republiky dle § 44a zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán pro účely řízení zkoumal, zda žádost žalobce splňovala veškeré náležitosti uváděné zákonem v ustanovení § 46 odst. 7 téhož zákona.
13. Do předmětné žádosti byl doložen doklad o zajištění ubytování ve formě smlouvy o nájmu bytu. Z obsahu smlouvy správní orgán I. stupně zjistil, že smlouva neprokazuje celkové skutečné náklady na ubytování, jelikož mimo nájmu platí žalobce další položky za dodávky ve smlouvě uvedených služeb. Doklady prokazující platbu dalších služeb doloženy nebyly. Správní orgán tedy pro výpočet potřebných finančních prostředků započítala normativní náklady na bydlení dle nařízení vlády č. 449/2016 Sb., sloupec Praha. Jako určující částku normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení s ohledem na výše uvedené považoval správní orgán částku 7.720 Kč. Za celkovou určující částku, kterou tak byl žalobce povinen doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem, považoval správní orgán částku 11.130 Kč. Žalobce k žádosti jako doklad o zajištění prostředků k dlouhodobému pobytu doložil platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015, doklad okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) o vyúčtování pojistného na důchodové pojištění za rok 2015. Dle platebního výměru pro rok 2015 je základ daně ve výši 96.350 Kč, od této částky správní orgán odečetl pojistné na důchodové pojištění za rok 2015 (23 313 Kč), penále ze záloh a doplatku (1 Kč), a poté vydělilo 12. Úhrnný měsíční příjem žalobce činil 6.086 Kč.
14. Vzhledem k tomu, že prokázaná výše příjmů byla nižší než zákonem požadovaná, byl žalobce v souladu s ust. § 45 odst. 2 správního řádu vyzván k odstranění vad žádosti, a to výzvou č. j. OAM-2230-7/DP-2017 ze dne 22. 2. 2017, v níž správní orgán specifikoval, co považoval za vadu žádosti a jakým způsobem měla být odstraněna. Žalobce byl mj. vyzván k doložení platebního výměru za zdaňovací období roku 2016 a přehled plateb a vyúčtování u OSSZ za rok 2016. Žalobci bylo též sděleno, že může případně doložit i další doklady prokazující jiné příjmy než ty, které budou zahrnuty na platebním výměru.
15. Žalobci byla poskytnuta lhůta k odstranění vad žádosti do 15. 5. 2017 s ohledem na to, že Finanční úřad začal platební výměry vydávat ode dne 1. 4. 2017. Společně s výzvou bylo žalobci zasláno usnesení o přerušení řízení. Obě písemnosti byly doručeny dne 28. 2. 2017.
16. Dne 2. 5. 2017 byl správnímu orgánu předložen platební výměr za zdaňovací období roku 2016 vystavený na jméno žalobce. Byť přehled plateb u OSSZ za rok 2016 již žalobce předložil při podání žádosti, jejich vyúčtování ve stanovené lhůtě ani do dne vydání napadeného rozhodnutí předloženo nebylo. Z předložených dokladů tak správní orgán nemohl určit žalobcův úhrnný měsíční příjem v roce 2016. Poněvadž žalobce žádné další doklady nedoložil, správní orgán žalobce vyrozuměl, že ode dne 22. 5. 2017 pokračuje v řízení.
17. Následně správní orgán zamítl žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu dle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s ustanovením § 35 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 37 odst. 2 písm. b) za použití

na ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná toto rozhodnutí po podání odvolání potvrdila a odvolání zamítla. Spolu s odvoláním žalobce doložil rovněž vyúčtování plateb OSSZ, avšak byla uplatněna koncentrace řízení.

18. Dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. „... k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit:

b) doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.“

19. Žaloba **nebyla** shledána důvodnou.

20. Soud považuje za vhodné na úvod své argumentace vyjasnit „sporné“ ustanovení zákona o pobytu cizinců. Již ze samotné dikce ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců jasně vyplývají pro správní orgány podstatné skutečnosti, jimiž se při následném výpočtu normativních nákladů na bydlení musí řídit, soud poukazuje na samotné znění ust. § 46 odst. 7 písm. b) „... *bude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení.*“ Vzhledem k takto jasně a bez důvodných pochybností formulovanému znění ustanovení zákona, není pochyb o tom, že bylo zamýšleno vycházet při výpočtu z nejvyšší částky, kterou představuje částka určena pro výpočet ve sloupci města Prahy. Správní orgán tak správně vyložil a následně aplikoval příslušné ustanovení zákona. V opačném případě by docházelo k pomíjení vůle zákonodárce, jenž právě takto zamýšlel ve věcech cizinců dle zákona o pobytu cizinců určit částku normativních nákladů na bydlení. V případě, kdyby se správní orgány a následně soudy neřídili zákonodárcovou vůlí, docházelo by k přímému rozporu se zákonem a tím i založení nezákonnosti vydaného rozhodnutí. Pro srovnání odkazuje soud na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (pobočka Pardubice) ze dne 11. 10. 2017 č.j. 52 A 30/2017-51.

21. Žalobce dále s žádostí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu předložil nájemní smlouvu, jež měla představovat skutečné odůvodněné náklady vynakládané na bydlení. Avšak předložená smlouva obsahovala pouze náklady spojené s ubytováním (nájemné), nikoliv další náklady prokazující skutečné náklady na

bydlení např. platby za plyn, elektřinu, vodu a popřípadě další služby. Správní orgán tak po neúspěšné výzvě, kdy žalobce nedoložil k nájemní smlouvě požadované podklady, přistoupil k výpočtu dle výše popsané metody pro výpočet „normativních nákladů na bydlení“ v souladu se zákonem.

22. K žalobcem namítané nesprávně a nedostatečně konkrétně formulované výzvě, kterou správní orgán I. stupně žalobce vyzval k předložení a doplnění podkladů pro následné rozhodnutí, soud konstatuje, že tato výzva obsahovala veškeré informace formulované natolik jasné, srozumitelné a pravdivé (viz odstavec [20]) a to na celých 5 stranách tak, aby žalobci nevznikly pochyby o tom, jaké podklady má předložit a za jakým účelem je předkládá, rovněž bylo velice obsáhle rozvedeno, jakou formu mohou tyto podklady mít, vzhledem k prokazované skutečnosti. Rovněž bylo žalobci vysvětleno, jakým postupem správní orgán k závěrečnému výsledku došel, tak aby žalobce mohl patřičně reagovat a byl seznámen s postupem, který správní orgán použije v případě nepředložení vyžádaných podkladů. V případě nejasností se mohl žalobce obrátit na správní orgán pro podání vysvětlení, ten tak neučinil a zůstal pasivní vyčkávaje, co se bude dít dále. Soud tak nepovažuje výzvu správního orgánu za chybnou či jinak žalobce uvádějící v omyl.
23. Ve vztahu k žalobcem předloženým výpisům z bankovního účtu soud uvádí, že ačkoliv skutečně prokazují, že žalobce disponuje dle těchto výpisů požadovanou finanční částkou, nedoložil po výzvě správního orgánu původ těchto finančních prostředků a proto k nim nemůže být přihlíženo. Důvodem pro doložení původu finančních prostředků na bankovním účtu je především fakt, zda s nimi bude moci žalobce disponovat a nakládat i v delším časovém horizontu do budoucna a nejedná se tak o pouhé dočasné držení finančních prostředků pro účel správního řízení ve věci povolení prodloužení dlouhodobého pobytu. Vzhledem k tomu, že se jedná o správní řízení zahájené na žádost, je od žalobce očekávána vyšší míra spoluúčasti na celém řízení, tudíž rovněž na předkládání a zajišťování důkazů pro podporu svých tvrzení, jak je tomu v ust. § 52 správního řádu. V souvislosti s tím odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013 č. j. 5 As 64/2011 *„povinnost vyplývající z § 52 správního řádu nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet.“*, a dále 2 As 17/2009 ze dne 4.11.2009 – *„je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně.“* V návaznosti na to žalobce rovněž shledal nedostatek v postupu správního orgánu dle ust. § 3 správního řádu, kdy jej správní orgán nepředvolal k výsledku, aby vysvětlil právě onen původ finančních prostředků. K tomu soud uvádí toliko, správní orgán není povinen provádět výslech účastníka, pokud tento nepovažuje za podstatný. Dále měl žalobce celou řadu příležitostí vyjádřit se k projednávané situaci, avšak neučinil tak. Správní orgán tak správně nepovažoval za nutné provádět výslech po té, co se žalobce nevyjádřil v žádné předcházející příležitosti. K tomu na výše soud uvádí, že takový výslech má zvláštní povahu. Ke skutkovým a právním otázkám věci se účastník správního řízení vyjadřuje také (a většinou především) svými tvrzeními a stanovisky uplatňovanými v celém průběhu řízení, nikoliv prostřednictvím účastnického výslechu jako

formalizovaného důkazního prostředku. Účastnická výpověď není totiž ve své podstatě ničím jiným, než skutkovými tvrzeními rozhodných skutečností ze strany účastníka. Bylo na žalobci, aby tvrdil rozhodné skutečnosti a navrhoval důkazy k jejich prokázání. Správní orgány zhodnotily vše, co v řízení vyšlo najevo, přičemž postupovaly v intencích závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2007, čj. 3 As 32/2006-52, podle něhož „záleží na správním orgánu, v jakém rozsahu bude zjišťovat skutkový stav. Provedení důkazu navrženého účastníkem tak může správní orgán odmítnout, je-li takový důkaz nadbytečný.“ Soud je tedy toho názoru, že i v tomto směru není žalované ani prvoinstančnímu správnímu orgánu co vytknout.

24. Pro cizince v návaznosti na odstavce výše byla v důsledku toho vypočítána částka 11.130,-Kč jako minimální úhrnný měsíční příjem (7.720,-Kč + 3.410,-Kč). Dále byl z předloženého platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015 uvádějí částku ve výši 96.350,-Kč a dokladu o pojistném na důchodové pojištění za rok 2015 ve výši 23.313,-Kč plus penále ze záloh a doplatku 1,-Kč vypočten úhrnný měsíční příjem žalobce 6.086,-Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce byl dále vyzván k doplnění totožných dokladů za rok 2016 a tuto povinnost nesplnil v plné míře, kdy předložil pouze platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016, který činil částku 98.330,-Kč, přistoupil správní orgán k postupu, kdy odvodil výpočet na základě údajů z předešlého roku (což bylo následně potvrzeno při doložení zbylých podkladů, avšak k těm již z důvodu koncentrace řízení nemohlo být před odvolacím orgánem přihlíženo), které činili téměř totožné částky. Závěrem těchto výpočtů byla skutečnost, že žalobce skutečně nesplňuje podmínky v ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
25. K námitce přepjatého formalismu soud konstatuje následující. Jelikož žalobce pouze obecně shrnul podstatu přepjatého formalismu a nikterak konkrétně neuvedl, v jakém případě shledal postup správních orgánů přepjatě formalistickým, přezkoumal soud napadené rozhodnutí rovněž v obecné rovině. Po provedeném přezkumu soud konstatuje, že se správní orgány nedopustily namítaného přepjatého formalismu a to především proto, že postupovaly zcela v souladu se zákony a v mezích jím stanovených pravomocí jak je ostatně prokázáno v obsahu tohoto rozhodnutí.
26. Ve vztahu k ust. § 174a zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že dle ust. § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je správním orgánům uložena povinnost zabývat se možným dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaná rovněž jako správní orgán I. stupně se zabývala tímto dopadem ve svém rozhodnutí poměrně rozsáhle, což lze doložit z obsahu stránek 9-10 napadeného rozhodnutí a stránek 3-4 rozhodnutí I. stupně. Soud závěry učiněné správními orgány kvituje.
27. Soud k vznesené námitce porušení ust. § 174a zákona o pobytu cizinců uvádí, že v daném případě žalobce odvozoval zásah do soukromého života především od délky trvání svého pobytu na území ČR, jež činí 14 let. K tvrzenému soud konstatuje, že postup žalované, která neshledala zásah rozhodnutí v takové míře, jenž by byl nepřiměřený, pouze na základě délky pobytu za zcela v pořádku

s přihlédnutím k rozhodovací praxi. Nelze totiž nepřiměřenost vyvozovat pouze z délky pobytu, v případě posuzování je nutno jak žalovaná i žalobce uvedly, přihlédnout k dalším hlediskům, jež jsou demonstrativně uvedeny v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Správními orgány tak bylo v průběhu správního řízení dále zjištěno, že žalobce na území ČR nemá žádné příbuzné, jeho manželka a dcera se nachází na Ukrajině, kde je žalobce často navštěvuje. Z uvedeného je tak patrný rozvoj rodinných vztahů s manželkou a dcerou v zemi původu a nikoliv na území ČR. Rovněž lze z častých návštěv na Ukrajině vyvodit závěr, že má žalobce k zemi původu stále silný vztah a jeho sociální vazby s domovským státem nijak nebrání jeho návratu. Do těchto vazeb tak nehrozí žádný zásah. Co se týče podnikatelské činnosti žalobce, soud připouští možný zásah do ekonomického života žalobce, přesto žalobcova podnikatelská činnost není nijak striktně vázána svým výkonem pouze na území ČR a je proto zcela na vůli žalobce, bude-li chtít její činnost zachovat a i nadále rozvíjet na území ČR prostřednictvím krátkodobých viz, nebo požádá-li znovu o tentýž druh pobytového oprávnění. Důležité však zůstává, že tento zásah nedosahuje takové míry, jenž by žalobci zcela zamezil vykonávat podnikatelskou činnost na území ČR. Rovněž nutno poukázat na žalobcovi výnosy z této podnikatelské činnosti, které nedosahují takové výše, kterou by nebyl schopen nahradit nebo dosáhnout v zemi původu. Jelikož žalobce nenamítal nepřiměřený zásah rozhodnutí do dalších oblastí soukromého a rodinného života a soud shledal zjištěný skutkový stav správními orgány v souladu s ust. § 3 správního řádu, neshledal proto zásah nepřiměřeným a považuje námitku za nedůvodnou.

28. Soud po provedeném přezkumu napadeného rozhodnutí konstatuje, že rozhodnutí odpovídá ustálené rozhodovací praxi a je v souladu se zákonem, rovněž shledal napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné a jako takové nevzbuzující pochybnosti o jeho zákonnosti a přezkoumatelnosti.
29. Jelikož žaloba nebyla na základě výše uvedené argumentace shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.
30. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 16. ledna 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu